



Foto: Martin Hlavica



Foto: David Ondra



Foto: David Ondra



Foto: Martin Hlavica



Foto: David Ondra

## A CO NA TO BEDŘICHOVIČTÍ...

V souvislosti s brzkým dokončením pětiletého projektu jsme se zeptali obyvatel Bedřichovic, kteří se stali nejen jeho nedílnou součástí, ale mnozí se na něm podíleli:

**1. Jak se Vám líbí nová návés a která část je podle Vás nejzdařilejší?**

**2. Domníváte se, že obyvatelé Bedřichovic ji budou využívat více než před rekonstrukcí a budou se tu častěji potkávat?**

**3. Na jakou událost v Bedřichovicích, kdy se sejdete na nové návsi, se nejvíce těšíte?**

### Jakub Velecký

1. Velmi se mi líbí. Je moderní, nejvíce se podařilo dětské hřiště s úžasným londýnským autobusem.
2. Ano, myslím si, že se zde budeme více scházet a také je zde více prostoru.
3. Na 3. září a na jiné obecní svátky, protože ty dodávají tu pravou náladu.

### Jitka Velecká

1. Dle mého názoru je nejzdařilejší dětské hřiště.
2. Návés bude sloužit ke stejnému účelům jako před rekonstrukcí, jen ze začátku bude častěji navštěvována z důvodu nového moderního a netradičního vzhledu.
3. Na 3. září a na další tradiční oslavy naší vesnice.



Foto: Michal Hladík

### Jaroslav Jež

1. Opravdu se mi to líbí. Říká se nová návés, ale nikdy tady prakticky žádná nebyla. Líbí se mi dětské hřiště. Sportovní hřiště je taky pěkné, otázka jaká bude mít pravidla.
2. Návés budou určitě využívat maminky s dětmi. Každý si jistě rád posedí na lavičkách a navštíví hospůdku, zvlášť když bude nějaká akce. Všechno ukáže čas.
3. Rád bych, aby se zde pořádaly nějaké akce. Kulturní dům patří městu, sice je to z ruky, ale i Šlapanáci a město by mohlo něco pořádat. Přál bych si, aby kulturní dům byl také využitý. Jsme blízko Brna, kde je plno lákadel a akcí. Za tři roky bude mít kulturní dům 60 roků. Kdyby se nepostavil, tak bychom v Bedřichovicích dnes neměli nic.

### Richard Straka

1. Nová návés se mi líbí, je zajímavě řešená a umožňuje větší prostor pro různé kulturně společenské akce. Připomíná spíš náměstí ve městě.
2. Určitě si tuto návés občané brzy oblíbí a budou zde trávit volný čas s přáteli a známými. Dokonce jsem mluvil s lidmi z okolních obcí, kteří se byli podívat na nově zrekonstruovanou návés, a velice se jim líbila. Totéž jsem slyšel od malých dětí, které se už nemohou dočkat, až si zde budou hrát.
3. Třeba na nějakou oslavu a také jenom si jen tak posedět anebo zahrát stolní tenis



Foto: Michal Hladík

### Ing. Radek Bednář

1. K dnešnímu datu není návés zcela hotová, takže nemohu posoudit její zdařilost. Myslím si, že pokud bylo potřeba upravovat prostor před Kulturním domem, mělo se v jeho stylu spíše inspirovat naší kulturou a ne kopírovat zahraniční styl.
2. Myslím si, že využití návsi bude stejné, protože kromě vizuální úpravy a uspořádání se nijak nezměnil její význam.
3. O žádné naplánované události zatím nevím.

### S. S.

1. Nová návés v Bedřichovicích ještě není úplně dohotovena, takže nemůžu objektivně hodnotit její konečnou podobu. Avšak líbily se mi již návrhy a dle toho, co jsem již viděla a co je dokončené mohu říct, že jsem spokojená a návés se mi líbí. Líbí se mi podoba dětského hřiště, i když někdo asi bude namítat, že je malé. Na druhou stranu si nyní budou moci děti hrát na celé ploše návsi, což v původním stavu nešlo. Líbí se mi dláždění a lavičky.
2. Jestli se tu budou lidé častěji scházet, to nemohu posoudit. Myslím, že alespoň ze začátku určitě. A pak určitě při různých příležitostech, jako jsou hody, zábavy, ochutnávky vína, atd.
3. Já se samozřejmě těším na tu nejbližší příležitost, a to je 3. září, která s novou návší nejvíce souvisí.



Foto: Michal Hladík

# BEDŘICHOVICE NAD TEMŽÍ BEDŘICHOVICE UPON THAMES

## 3. září – Svátek v Bedřichovicích

Otevřením nové bedřichovické návsi, opraveného kulturního domu a výstavou v Bedřichovicích vrcholí 3. září 2015 projekt Kateřiny Šedé, kterým se autorka pokouší vytvořit v obci novou podobu svátku.

Projekt byl zahájen 3. září 2011 v londýnské Tate Modern pod názvem Od nevidím do nevidím. Jeho cílem bylo přimět všechny obyvatele vesnice, aby každý rok 3. září zůstali doma a společně se pokusili vytvořit nový typ svátku. V roce 2012 to byl Dejte nám svátek, o rok později připravila Kateřina Šedá Soutěž v chytání lelků a v roce 2014 zorganizovala Přilet pečených holubů. Celoroční příprava na každou z pěti částí projektu by měla obyvatele Bedřichovic motivovat k překonání vlastních hranic, a tím probudit trvalou změnu v jejich chování.

Projekt „Revitalizace návsi v Bedřichovicích – Bedřichovice nad Temží“ je financován ze zdrojů Regionálního operačního programu Jihovýchod a města Šlapanice, opravu kulturního domu financuje plně město Šlapanice.



Foto: Michal Hladík

## VĚŘÍME, ŽE SE TU LIDÉ BUDOU RÁDI SETKÁVAT A TRÁVIT SPOLEČNÝ ČAS...

Projekt Bedřichovice nad Temží, který se po pěti letech chýlí ke konci, zaměstnal nejen autorku Kateřinou Šedou, ale spolu s ní se na něm podílela řada renomovaných odborníků. Do svého realizačního týmu si vybrala odborníky, se kterými už v minulosti spolupracovala na jiných projektech. Na tomto seznamu najdeme například jméno Radim Peško, který patří k nejnámějším českým grafickým designérům ve světě. Přestože žije a pracuje v Londýně, dlouhodobě spolupracuje například s Moravskou galerií v Brně, ale také s řadou českých tvůrců, k nimž patří i Kateřina Šedá. Radim Peško vytvořil pro bedřichovickou náves vizuální styl, orientační systém návsi a je autorem grafické úpravy publikací.

Ing. arch. Jitka Ressová se podílela na architektonickém návrhu návsi, jehož součástí bylo aplikování „londýnských“ prvků, které se promítly jak do materiálového řešení návsi, tak i do výběru mobiliáře. Na návrhu spolupracovali kolegové z kanceláře ellement a výrazně se na projektu podílel architekt David Zajíček. Ten navrhl architektonické řešení návsi a kulturního domu a je mimo jiné také autorem návrhu dětského hřiště s originálním herním prvkem autobusem doubledecker. „Jde o společné dílo všech, ale nejvíc moje je dětské hřiště. Doufám, že se bude líbit dětem i rodičům. Mám radost, že se podařilo přesunout silnici a všechny sítě a vytvořit tak novou náves před kulturním domem. To celé v osobitém stylu propojení Bedřichovic s Londýnem,“ uvedl arch. Zajíček.

Při zpracování návrhu musel realizační tým řešit mnohá úskalí, za největší překážku při jeho realizaci společně považují nedostatek času. „Zejména při projednávání projektu s úřady bylo několik momentů, kdy se zdálo, že je po všem, že to zkrátka nelze stihnout. Ale v tomto bodě jsme měli velkou podporu radnice,“ zdůraznil Zajíček. Podle arch. Ressové je na všech projektech vždy nejnáročnější komunikace se všemi zúčastněnými. Na jedné straně investor, požadavky obyvatel, pak autorské vstupy z různých stran a nakonec vlastní realizace a množství různých subdodavatelů. Vzhledem k tomu, že jde o projekt, na který se získávají dotace, se rozhodnutí musí udělat v určitý čas a pak je velmi obtížné až nemožné je měnit. „Největším oříškem asi bylo zachování vjezdu a výjezdu hasičského vozu a jeho zakomponování do návsi. Doufám, že se podařilo vytvořit prostor, na kterém se budou lidé rádi setkávat a trávit společný čas a který má navíc i osobitý charakter,“ dodala architektka.

Novinář, publicista a spisovatel Aleš Palán je autorem publikace Bedřichovice nad Temží - užitečné výrazy a fráze, bedřichovická edice a texty. Stejně jako většina lidí realizačního týmu spolupracoval s Kateřinou Šedou na textech, které provázejí některé její aktivity, dávno před bedřichovickým projektem. „Na této akci, kterou jsem mohl sledovat víceméně od začátku, mě zaujala její otevřenost a nekončící ochota, s níž Katka reagovala na vývoj situace v obci. Bedřichovickou "pětiletku" doprovodilo několik vydaných textů. Bylo krásné dobrodružství na nich pracovat - nic nebylo předem dané, vydali jsme se mnoha slepými uličkami, udělali dost práce, které se ke čtenáři nakonec nedostala, aby ven šlo jen to, co se ukázalo jako opravdu smysluplné. Nenechte se zmást: práce Kateřiny Šedé není intuitivní, vše je promyšlené, logické, chtělo by se říct, že jiné to ani být nemůže,“ konstatuje Palán a dodává:

„I po několika desítkách svých cest do Bedřichovic si tam pořád připadám jako na návštěvě. Netroufnu si tedy hostitele nijak posuzovat. Přesto myslím, že jsem za ty roky maličko nahlédl pod pokličku toho, kolik různorodých osobností, povah, ambicí, radostí, ale i křivd se v těch pár uličkách skrývá. Fotograf Jindřich Štreit říká: "Vesnice je svět." Já to mohu konkretizovat - Bedřichovice jsou svět.“

**Jitka Nevrklová**



### O KATEŘINĚ ŠEDĚ

Výstavní projekt pro slavnou Tate Modern rozšířil řadu úspěšných realizací Kateřiny Šedé (\*1977), která se jako jedna z mála českých umělkyní výrazně prosadila na současné mezinárodní umělecké scéně. Rychlý start datovaný rokem ukončení studia na AVU v Praze překvapil (EsslAward; laureátka Ceny Jindřicha Chalupeckého, 2005), stejně jako tempo, v němž zdolává světové umělecké přehlídky (Documenta 12, Kassel, 2007; 5th BerlinBiennial, Berlín, 2008; Manifesta 7, Bolzano, 2008; FutureGeneration Art Price, Kiev, 2010; Lyon Biennial, 2010; VeniceBiennial, 2013; MoscowBiennial, 2013; Nouveau festival, Centre Pompidou, Paris, France, 2015; Echigo- Tsumari Art Triennale, Japan, 2015; KievBiennial, Kiev, 2015; samostatné výstavy v Renaissance Society Chicago, 2008; Mori Art Muzeu v Japonsku, 2010; Kunstmuseu Luzern ve Švýcarsku, 2012; Galerie fürZeitgenössische Kunst v Lipsku, 2013; SF MOMA v San Franciscu, 2014; Tranzit na Slovensku, 2015; nebo IHME v Helsinkách, 2016.

Projekty Kateřiny Šedé lze velmi obtížně a s výhradami označit nálepkami stávajících teoretických kategorií. Jejich odlišnost pramení z východisek a záměrů autorky, která svými projekty narušuje stereotypy chování jednotlivců i skupin, od základu mění zaběhnutá schémata a otevírá prostor komunikaci založené na sdílení.

## K. ŠEDÁ: SPOLUPRÁCE S MÍSTNÍMI, JEJICH NÁZORY A ZPŮSOB ŽIVOTA JSOU PRO MNE ZÁSADNÍ

**Kateřina Šedá je česká výtvarnice zabývající se především konceptuálním uměním. Zaměřuje se na sociálně laděné happeningy a experimenty, jejichž cílem je vyvést zúčastněné ze zažitých stereotypů nebo ze sociální izolace. Většina projektů se týká buď autorčiny vlastní rodiny, nebo jejího bydliště v Lišni, kde se díky novému využití všedních prostředků pokouší probudit trvalou změnu v jejich chování. Na podrobnosti projektu „Revitalizace návsi v Bedřichovicích – Bedřichovice nad Temží“ jsme se zeptali přímo jeho autorky.**

**Jak vznikl projekt „Od nevidím do nevidím“ a co Vás k této myšlence přivedlo? Byla pro Vás prvotní myšlenka reknmé život na vesnici nebo zlepšit podmínky společenského života lidí konkrétně v Bedřichovicích?**

Těch prvních impulsů bylo několik. Podle mého názoru se současný český venkov, stejně jako městské periferie už řadu let potýká s problémem, že podstatná a diskutovaný je často veřejný prostor, nikoli veřejný život. Důležitá je nová omítka a opravený chodník, daleko méně lidé však řeší, co se na tom chodníku má vlastně dělat. I když v dnešní době nekončných možností vypadá tahle otázka směšně, stává se paradoxně čím dál aktuálnější. Většina lidí utíká za zábavou nebo poznáním jinam, a nezáleží na tom, zda do obyváku k televizi nebo do středu města. Tradiční vesnické akce se jen s malými obměnami opakují pořád dokola. Tady, i o dvacet kilometrů dál. Již víc než osm let se systematicky zabývám úkolem, jak na venkově vytvořit nový typ svátku, který by nekopíroval žádné tradiční svátky, ani nebyl variací na vesnicovou nebo městskou zábavu. Jeden den v roce, kdy všichni opakovaně zůstanou doma a společně se pokusí najít úplně novou aktivitu, která bude bavit všechny generace. Dlouho jsem se snažila najít pro takovou věc vhodnou komunitu lidí, ale bez úspěchu. Moje projekty sice z určitého pohledu končily dobrým výsledkem (Nic tam není, Furt dokola…), ale v průběhu každé akce mi bylo jasné, že daná skupina nemá potenciál chovat se jako živý, propojený organismus a perspektiva několikaleté akce vypadala mi

zivě. Postupně jsem tak myšlenku opustila a věnovala se věcem s uzavřenějším výsledkem, ale pak jsem objevila Bedřichovice. U každé akce se snažím, aby nějakým způsobem přispěla ke zlepšení společenského života, tedy i v Bedřichovicích, ale často ty výsledky jsou viditelné až z většího časového odstupu

**Proč jste si vybrala právě Bedřichovice? Jak se líbila Vaše myšlenka, představit v Londýně Bedřichovice a její obyvatele, Bedřichovickým?**

Bedřichovice jsem si vybrala ve chvíli, kdy mi došlo, že kdykoli jsem v minulosti tímto místem projížděla, nikdy jsem tady nikoho neviděla. Je to typické místo, odkud velká část obyvatel odjede za prací do nedalekého města a vrátí se až večer – většinu času tak tráví mimo svůj domov. I když to zní možná absurdně, tak to byl skutečný důvod, proč jsem tuto obec zvolila.

Když jsem na první schůzce v červenci 2011 představila svou myšlenku cesty do Londýna, řada lidí si asi klepala na čelo a nevěřila tomu. I přesto se mi během tří schůzek podařilo získat 80 místních obyvatel, a kdyby akce nebyla limitovaná počtem, bylo by jich daleko víc. Šlo hlavně o to, získat jejich důvěru, aby uvěřili, že se nejedná o podvod a nebudou si muset po cestě kupovat hrnce a mixéry. V okamžiku, kdy se taková skupina „zapálila“, tak naprosto skvěle fungovala. Nejen, že se aktivně podíleli na hledání činností, které budou před galerií Tate Modern realizovat, ale taky pro to hledali vhodné rekvizity, nebo společně vytvořili bedřichovicko – anglický slovník.

**V Londýně byl projekt zahájen ve spolupráci s Tate Modern Gallery. Spolupracovala jste s touto galerií již dříve, a proč jste zvolila pro happening prostory kolem londýnské galerie?**

Kurátorka Catherine Wood mě pozvala k realizaci v této galerii poprvé, a od začátku bylo jasné, že nemá jít o klasickou výstavu. Moje akce byla součástí programu TATE MODERN LIVE – což jsou akce, performance nebo happeningy odehrávající se v prostoru, který si autor sám vybere. Když jsem uvažovala nad přenesením české vesnice do centra Londýna, bylo nutné najít klíč, kam ji přesně umístit. Jako střed obce jsem

zvolila kostel, který se nacházel nejbližše galerii, a když jsem na něj v půdorysu umístila bedřichovickou kapli, získala jsem polohu celé vesnice. Obec tak zasahovala do vnitřních prostorů galerie jen pár centimetry, takže se všechny akce odehrávaly mimo tuto budovu. Pokud by přšelo, mohli jsme k akci využít TOURBINE HALL (ústřední prostor uvnitř galerie), ale já jsem s deštivou variantou od začátku nepočítala.

**Pomohla Vám nebo ovlivnila některá z 80 děl londýnských výtvarníků, která vytvořili během happeningu, při tvorbě architektonického návrhu v Bedřichovicích? Pokud ano jak a jaká kritéria byla pro Vás prioritní?**

Obrazy výtvarníků mě při tvorbě architektonického návrhu návsi neovlivnily, protože výtvarníci malovali / kreslili v Londýně výjevy z Bedřichovic, nikoliv z Londýna. Když jsme se poprvé začali s architektkou Jitkou Ressovou bavit o možné podobě návsi, naprostou prioritou bylo vytvořit větší prostor pro setkávání a nové aktivity ve středu obce, až na druhém místě byla jeho londýnská podoba. Společný prostor pro větší skupinu lidí skutečně chyběl - u všech akcí, které jsem v obci organizovala, byl jeden z hlavních problémů fakt, že když se před kulturním domem sešlo více lidí, neměli si kam sednout a po čase začali odcházet domů.

V únoru 2013 jsme s vedením radnice a architektky podali návrh na revitalizaci náměstí pod názvem Bedřichovice nad Temží. Návrh jsme opřeli o myšlenku, jak londýnskou atmosféru přenést do obce natrvalo, a tímto způsobem do Anglie přenést i ty, kteří na původní akci chyběli. Prostor před kulturním domem je inspirován náběžím řeky Temže, přenášíme londýnskou telefonní budku, budou zde kopie londýnských laviček, poledníků, rozcestníků nebo dětské hřiště s červeným dvoupatrovým autobusem.

**Spolupracovala jste s místními obyvateli a ovlivnily jejich názory a způsob života nějakým způsobem Váš projekt?**

Celý můj projekt je založený na spolupráci s místními a jejich způsob života a názory jsou pro mě úplně zásadní složkou celé akce. I přesto, že akce v Londýně v roce 2011 byla úspěšná, uvědomila

jsem si, že místní obyvatelé rozdělila - na ty, co v Londýně byli a na ty, co tam nebyli. Zároveň se účastníci neustále ptali, kdy Londýn přivezu do Bedřichovic a kdy do vesnice pozveme londýnské malíře. Toto jejich přání jsem alespoň částečně splnila v navazujících akcích, které probíhaly v následujících letech, ale vytvoření londýnské návsi je skutečným vrcholem.

**Domníváte se, že naopak vytvoření návsi pro setkávání lidí a přenesení atmosféry Londýna do vsí u Brna může nějakým způsobem ovlivnit způsob zaběhlého života místních obyvatel?**

Vytvoření návsi v podstatě zhmotňuje moji původní myšlenku, aby se lidé uviděli v novém světě. Uprostřed obce najednou vznikl skutečný prostor k setkávání, což zcela logicky musí ovlivnit život místních lidí. Najednou je tu změna, kterou už nelze přehlédnout ani ignorovat, takže se razantně dotkne i těch, kteří se k mým akcím staví kriticky. V centru tak bude možné provozovat daleko více společných aktivit - rozdělat oheň, pouštět filmy, hrát ping-pong, petangue, nebo jen tak sedět na lavičkách pod břízami.

Zvolená forma návsi je z mého pohledu pro toto místo přesná. Většinu obyvatel spojuje právě to, že mají zaměstnání ve městě, proto je myšlenka přenesení města doprostřed vesnice symbolickým gestem. Doufám, že právě nová podoba náměstí bude místní motivovat ke vzniku nových činností a tradic, protože bezesporu přináší řadu inspirace.

**Kdo z místních obyvatel byl pro Vás nejlepším spolupracovníkem a jak jste se szila během realizace projektu s těmito lidmi?**

Odpovědět na tuto otázku je obtížné, protože během let se lidé zapojovali do akcí postupně. Zpočátku byl pro mě zásadní postavou Ivan Vavro, kterého jsem jako předsedu osadního výboru kontaktovala, když jsem v obci ještě nikoho neznala. Velmi vstřícně mi pomohl do obce vstoupit a uspořádat první schůzky v kulturním domě. Jeho důvěra mě motivovala, kdybych se hned zpočátku zkontaktovala s velmi negativním člověkem, mohl by můj plán hned zablokovat. Postupně jsem poznala řadu skvělých a otevřených lidí, kteří byli ochotni mi v řadě věcí pomáhat – Jaroslav Jež, Hana Pospíšilová, Radek Bednář, Richard Straka, Karel Pospíšil, Jiří

Tomášek, Jiří Kubiš, Petr Divácký, Martina Lehmannová a mnozí a mnozí další. Dnes bych řadu z nich označila jako svoje přátele a kdykoliv je ráda vidím.

**S jakými problémy jste se během tří let realizace projektu setkávala a jaká úskalí jste musela překonávat?**

O tom bych spíš mohla napsat knihu, než zformulovat krátkou a výstižnou odpověď. Myslím si, že zásadním problémem obecně jsou předsudky lidí a jejich uzavřenost – vytvoří si předem nějaký názor, aniž by o tom něco věděli nebo to vyzkoušeli. Když s nimi potom chcete vést kritický dialog, a mě opravdu zajímá každý názor, není možné od nich získat rozumné argumenty, ale pouze opakující se fráze – zbytečně vyhozené peníze, manipulace lidí atd.

Dalším problémem je jistá povýšenost – všichni účastníci vypadají při akci jako hlupáci, a proto se toho nezúčastním. Ani toto pro mě není argument - jsem naopak přesvědčená, že ti, co jsou otevření a dokážou účastí překonat svoje hranice, si zaslouží obdiv. Vedle toho ale zřejmě docházelo i ke konfliktům, které bylo těžké pochopit a vycházely z prostředí české vesnice – pomluvy.

Závist a pomluva jsou klasické kategorie v české společnosti a není možné se jim vyhnout nikde. Závist vychází z vlastní frustrace, takže jsem ji, stejně jako pomluvy, přestala brát jako problém, ale jako normální součást procesu. Setkala jsem se například s úsměvným názorem, že jsem bohatá, nebo že jsem akcí zbohatla. Že mám drahé auto, ale schválně jezdím do obce autobusem. Paradoxně je pravdou opak – nemám žádné auto.

**Datum 3. září je pro Bedřichovice magické – v tento den se uskutečnil v roce 2011 happening v Londýně „Od nevidím do nevidím“, v roce 2012 se konal v Bedřichovicích den nedělání „Dejte nám svátek“ a letos se na tento den připravuje slavnostní otevření již uskutečněného projektu. Je toto datum náhoda? Máte připravené na tento den také vlastní motto, a na co všechno se mohou jeho účastníci těšit?**

Toto datum skutečně vzniklo náhodou – byl to normální den, nebyla s ním spojená žádná výjimečná událost ani svátek. Přišlo mi zásadní zvolit datum, které se k ničemu neváže a každý rok vychází na jiný všední den – slavnostní

otevření návsi a kulturního domu bude letos ve čtvrtek. Součástí otevření bude například křest nového průvodce: Bedřichovice nad Temží – užitečné výrazy a fráze, společné focení obyvatel, výstava představující jednotlivé fáze projektu v kulturním domě, divadelní představení místních ochotníků nebo projekce filmu Jana Gogoly ml. Občerstvení v londýnském stylu pak bude přichystáno v Hospůdce U Hasičky. Moje motto je „vydržet“, protože doufám, že v té době nebudu v porodnici.

**Hodláte realizovat v tomto duchu některý z budoucích projektů nebo je ve Vaší tvorbě zcela ojedinělý?**

Každá moje akce je jiná, takže určitě neplánuji nic podobného opakovat na jiném místě. Taková délka projektu je opravdu vyčerpávající, takže se teď pro změnu zaměřím na projekty v kratším časovém horizontu.

**Za své projekty jste obdržela již řadu ocenění. Pomáhají Vám v další práci, a co pro Vás znamenají?**

Ocenění jsou pro mě spíš bonusem, rozhodně nejsou tou hlavní motivací. Mám radost, když někdo moji práci ocení, ale získání ceny není podmínkou, abych na svých věcech pokračovala. Víc než ceny mi pomáhají lidé kolem a vlastní rodina.

**Jak se Vám daří skloubit takto náročnou práci s rodinným životem a ovlivňuje Vás pozitivně domácí atmosféra či naopak Vás nějakým způsobem limituje?**

Skloubit tuto práci s rodinou je velmi náročné - hlavní podmínkou je mít dobrého partnera, který Vám rozumí a je tolerantní. Já mám v tomhle velké štěstí, můj partner funguje současně jako můj asistent, často společně za prací cestujeme a stejně tak si dělíme věci doma nebo péči o dceru. Právě proto nevnímám rodinný život jako překážku, ale naopak jako pevné zázemí a inspiraci.

**Na jakém zajímavém projektu nyní pracujete?**

V současné době pracuji na třech věcech - budu po celý rok vytvářet netradičního průvodce brněnským „bronxem“ BRNO – STŘETI, v japonské vesnici TUMARO připravuji s místními instalaci na Echigo – Tsumari Art Triennial a v Helsinkách chystám na březen 2016 mezinárodní festival hudebníků v místních tramvajích.

Děkuji za rozhovor.

Rozhovor vedla **Jitka Nevrklová**